

o základních ustanoveních soudního řízení nesporného jest tedy dovolací rekurs možným jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost. Rekurentu jest přisvědčiti, že jest nezákonností, že se soudy nižší nezabývaly při odhadu jeho námitkou, že proti zastavění pozemku budou činiti závažné námitky majitelka lázní L. a státní památkový úřad, případněji řečeno, že nehodlají připustiti zastavění pozemku, ač se jí podle zákona zabývati měly. Podle ustanovení § 272 císařského patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. a § 144 ex. ř. provésti jest odhad podle ministerského nařízení ze dne 25. července 1897, čís. 175 ř. zák. o odhadu nemovitostí. Podle § 28 téhož řádu jest přihlížeti k okolnostem, které mají vliv na hodnotu. An rekurent tvrdil, že okolnosti jím namítané mají vliv na cenu odhadované nemovitosti, měly námitky ty býti vzaty v úvahu a znalci o vlivu tom slyšení a, objevila-li se toho potřeba, zjištěno, na kolik námitky ty jsou odůvodněny, a soud měl při stanovení odhadní hodnoty přihlídnouti k posudku znalců i v tomto směru. Není však nezákonným, považují-li nižší soudy odhadovanou nemovitost za stavební místo z důvodu, že jest pravděpodobným, že v dohledné době pro jeho polohu dojde k jeho zastavění. Pozemky, u nichž jest taková pravděpodobnost, jest považovati za stavební (čís. 5183 sb. n. s.), nikoli jen pozemky, o nichž již pravoplatnou regulací a parcelací jest též rozhodnuto, že jsou příslušnými úřady k zastavění určeny. Při posuzování pravděpodobnosti té ovšem jest vycházeti z objektivních poměrů daných povahou pozemku a zákonnými předpisy a jest nerozhodná subjektivní vůle majitelova, který snad pozemky zastavěti nechce a nestačí o sobě ani způsobilost pozemku, by byl zastavěn, kdyby podle zákonných předpisů zastavění bylo vyloučeno. Závažnost odporu proti zastavění a jeho vliv na případné zastavění a na cenu odhadované nemovitosti bude ovšem zkoumati se zřetelem na stav ke dni, ke kterému odhad měl býti proveden.

Čís. 11592.

Sudiště podle § 81 j. n. platí i pro žalobu majitele nemovitosti, by byl žalovaný uznán povinným dáti vymazati vnucený vklad zástavního práva pro vykonatelnou pohledávku, ježto prý vklad ten vázne na nemovitosti beze všeho důvodu.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, R I 133/32.)

Žalobu, domáhající se na žalovaném, by byl uznán povinným dáti vymazati vnucený vklad pro vykonatelnou pohledávku, zadala žalobkyně, majitelka nemovitosti, na sudišti podle § 81 j. n. K námitce místní nepřislušnosti soud první stolice žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. Důvody: Prvý soud vychází z názoru, že jde o žalobu, jejímž podkladem jest obligační nárok na odbřemenění, a že tudíž nejde o žalobu ve smyslu § 81 j. n. Avšak jest přisvědčiti výtce stěžovatelky, že první soud neprávem považuje za základ této žaloby obligační nárok na odbřemenění. Ze žaloby plyne, že se žalující strana domáhá výmazu vkladu zástavního práva z důvodu, že se tento vklad stal neprávem, bezdůvodně a z omylu v osobě zavázaného, že tedy zástavní, tudíž věcné právo vázne na nemovitosti

patřící vlastnický žalující straně neprávem, že nemovitost jest prosta zástavního práva vloženého ve prospěch žalované strany, ježto právo to ani platně nevzniklo. Jest tedy žalobní žádání jen důsledkem tvrzené vadnosti samého vloženého práva věcného, nikoliv obligačního závazku žalované strany. Proto jest žalobu podřaditi pod ustanovení § 81 j. n.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žalobkyně žádá v žalobní žádosti, by byl žalovaný uznán povinným dáti vymazati vnucený vklad pro vykonatelnou pohledávku, domáhá se tedy žalobou uznání nezatiženosti své nemovitosti exekucním zástavním právem pro žalovaného na ni vloženým a jeho výmazu, poněvadž na ní vázne beze všeho důvodu. Domáhá se výmazu toho na žalovaném, který si prý neprávem vydobyl vklad exekucního zástavního práva na nemovitost. Jest to žaloba podle § 62 knih. zák., o níž se zmiňují i §§ 81 a 91 j. n., mluvíce o žalobě, již se kdo domáhá toho, že nemovitost jest prosta věcného práva, o žalobě o výmaz zástavního práva. Jest proto přisvědčiti rekursnímu soudu, že pro žalobu tu jest příslušný soud zmíněný v § 81 j. n., a to z důvodů v rekursním usnesení uvedených, na něž se poukazuje. Soud rekursní nepřehlédl, že žalovaným není vlastník hypotéky, jak stěžovatel míní, neboť vlastník hypotéky jest právě obtížen hypotekární pohledávkou, jest žalobcem a nemůže proto jako knihovní dlužník býti o výmaz žalován. Žalobkyně se domáhá uznání, že její nemovitost jest prosta zástavního práva, uvádějíc výslovně, že ani sama, ani její předchůdkyně ve vlastnictví nemovitosti neuzavřela se žalovaným soudní smír, na jehož základě bylo na její nemovitost vloženo vnuceným vkladem zástavní právo pro pohledávku žalovaného. Takto tvrdí žalobkyně, že zástavní právo pro uvedenou pohledávku nikdy platně nevzniklo a do knih se dostalo jen omylem, záměnou osob téhož jména. Jest tedy žalováno o uznání, že nemovitost jest prosta zástavního práva a že žalovaný jest nucen je vymazati z pozemkové knihy, čímž jest příslušnost podle §§ 81 a 91 j. n. opodstatněna. (Srov. rozh. 3952 sb. n. s.). Rovněž nelze přisvědčiti rekurentovi, že by bylo třeba prováděti exekuci ad factum prestandum, neboť lze použiti k tomu cíli ustanovení § 350 ex. ř.

Čís. 11593.

Jde o změnu žaloby, obmezil-li žalobce alternativní žalobní žádání (vrácení věci nebo zaplacení její ceny) jen na jedno ze žalobních žádání, měl-li právo volby žalovaný.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, R I 150/32.)

Žalobce domáhal se na žalovaném, by byl uznán povinným vrátiti žalobci psací a sčítací stroj anebo zaplatiti jich cenu a dále vrátiti devět tuctů pásek k psacímu stroji anebo zaplatiti jich cenu 902 Kč 70 h. Žalovaný dostavil se sice k prvému roku nařízenému na 28. května 1931, nepřišel však ku příštímú roku, ustanovenému na 30. října 1931. Při